

Televize veřejné služby ve Slovenské republice

Rostislav Vrzal*

V České republice se dnes a denně skloňují ve všech pádech termíny „televize veřejné služby“, veřejnoprávní televize“ a mnohé jiné, označující více či méně přesně Českou televizi, která je v našich podmínkách právě tím subjektem, jenž je ze zákona¹ povolán k poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Již méně prostoru však dostává úprava této problematiky v jiných zemích, např. v té, která je nám geograficky, historicky, společensky, kulturně a politicky nejbližší, tedy ve Slovenské republice. I naši východní sousedé mají totiž svoji veřejnoprávní televizi, která zaslouží také pozornost, už z toho důvodu, že značnou část vývoje televize, včetně počátků samotné veřejnoprávnosti v oblasti televizního vysílání, mají Česká republika a Slovenská republika společnou. Do- volil bych si proto stručně popsat základní charakteristiku subjektu, který na Slovensku plní roli poskytovatele veřejné služby v oblasti televizního vysílání a nastí- nit některé rozdíly oproti České republice.

Jestliže v českých zemích je ústředním termínem ve veřejnoprávním televizním vysílání pojem „veřejná služba v oblasti televizního vysílání“, pak ve sloven- ském právním prostředí najdeme jeho obdobu v podobě výrazu „služba veřejnosti v oblasti televizního vysílání“ (dále jen „služba veřejnosti“). Tento pojem užil sloven- ský zákonodárce v definičním ustanovení slovenského právního řádu, kterým je pro tyto účely § 3ods. 2 zá- kona č. 16/2004 Z. z. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov (dále v textu jen „zákon o STV“).²

Podle tohoto ustanovení jde v případě služby veřej- nosti o „poskytování programové služby, která je uni- verzální z hlediska svého geografického dosahu, pro- gramově rozmanitá, připravovaná na zásadě redakční nezávislosti prostřednictvím kvalifikované pracovní síly a s pocitem společenské zodpovědnosti, a která rozvíjí kulturní úroveň diváků, poskytuje prostor současným kulturním a uměleckým aktivitám, zprostředkovává kulturní hodnoty jiných národů a je financovaná pře- děšším z veřejných prostředků“.

Samotný rozbor jednotlivých znaků pojmu „služba veřejnosti“ přesahuje rámec a účel tohoto příspěvku, proto jsem se zaměřil pouze na právní definici tohoto pojmu, aby bylo zřejmé, čeho je vlastně Slovenská televize poskytovatelem.

Slovenská televize je, stejně jako Česká televize, právnickou osobou, nicméně oproti české právní úpravě nedefinuje slovenský zákon o STV její sídlo. S ohledem na mlčení zákona o STV tak nezbylo, než sídlo Sloven- ské televize upravit až v jejím základním vnitřním do-

kumentu, kterým je Štatút Slovenskej televízie, který tak učinil včetně konkrétní adresy Slovenské televize.³

Zatímco český právní řád se v souvislosti s Českou televizí spokojí s pouhým konstatováním, že „se zřizuje Česká televize se sídlem v Praze“ a že „Česká televize je právnickou osobou“, pak slovenský legislativec přistoupil k věci poměrně důsledněji a zakotvil u Slo- venské televize hned několik dalších charakteristik. Kromě právnické osoby je tak Slovenská televize insti- tucí, která má tyto znaky, a sice veřejnoprávní, národní, nezávislá, kulturní, informační a vzdělávací. S ohledem na důležitost, kterou těmto znakům připisuje slovenský právní řád tím, že je přímo upravuje, pokládám za vhodné se u každého z nich podrobněji zastavit.

- a) veřejnoprávnost jako znak se oproti České repub- lice vyskytuje na Slovensku přímo v právní úpravě, nicméně pohříchu zde absentuje jakékoli bližší vy- světlení tohoto pojmu. Nezbyvá tedy nic jiného, než sáhnout po slovenské odborné literatuře,⁵ která pod pojmem veřejnoprávní instituce vidí takovou instituci, která je samostatným právním subjektem (zde právnickou osobou), zřízeným speciálním zá- konem (zde zákonem o STV), a dalším znakem je zřízení takové instituce pro vykonávání a plnění úkolů veřejné správy, což již může činit pochyb- nosti ohledně toho, nakolik je poskytování služby veřejnosti ze strany Slovenské televize výkonem veřejné správy. Nicméně i slovenští odborníci na danou problematiku zastávají názor, že Slovenská televize splňuje všechny potřebné znaky, aby mo- hla být chápána jako plnohodnotná veřejnoprávní instituce, což dokládají jejím zařazením na pomys- lný seznam takových institucí,⁶
- b) národní charakter vychází ze samotné podstaty slo- venského pojetí státu, který je již na ústavní úrovni budován na národním principu, jak dokládá i sa- motná preambule slovenského základního zákona, tedy Ústavy Slovenskej republiky,⁷ uvozené právě formulí „My, národ slovenský...“, když pro ilu- straci Ústava České republiky hovoří na témže místě poněkud jinak a uvozuje preambuli souslo- vím „My, občané České republiky...“ a dokládá tak české pojetí státu jako občanské,⁸ z čehož logicky plyne, že ani naše televize nemůže spočívat na ná- rodně laděném principu, v čemž spočívá základní odlišnost nejen českého a slovenského státu, ale v návaznosti na to i jejich veřejnoprávních televizí,
- c) nezávislá má být Slovenská televize tím, že nepod- léhá, samozřejmě s výhradou zákonem upraveného

- dohledu kontrolních orgánů, jakýmkoli vlivům, politické reprezentaci, státním příkazům a podobně,
- d) kulturní, tedy slouží jako nástroj rozvoje osobnosti, uspokojování potřeb nehmotného charakteru, prohlubování národního citění, sounáležitosti se slovenským státem,
 - e) informační, čímž chápeme především poskytování informací adresátům služby veřejnosti, což je nakonec samotnou podstatou sdělovacích prostředků všech typů, nejen televize, a nejen veřejnoprávní, u té poskytování informací však bývá zpravidla zdůrazňováno,
 - f) vzdělávací, tedy nade vše pochybnost slouží jako celonárodní škola sui generis, která má za úkol přispívat k obecnému rozvoji vzdělanosti a doplňovat tak obecný slovenský školský systém, a to v rámci svých možností a zákonných limitů.

V souvislosti se znaky Slovenské televize bych rád uvedl ještě jeden, který sice není explicitně součástí zákonné úpravy, ovšem plyne z historického vývoje v zemích střední a východní Evropy po pádu železné opony. Slovenská televize se stala dne 1.7.1991, tedy dnem nabytí účinnosti příslušné právní úpravy,⁹ v postkomunistických zemích vůbec první veřejnoprávní televizí, což neopomenuli předkladatelé návrhu nového zákona o STV zdůraznit již v rámci důvodové zprávy k němu,¹⁰ kde v její všeobecné části zaujímalo připomenutí tohoto významného milníku místo hned v úvodu.

K úvodní charakteristice Slovenské televize přistupuje jako u naší veřejnoprávní televize další atribut, kterým je majetkový základ, spočívající v tom, že i Slovenská televize potřebuje k plnění svých úkolů majetek a další zdroje ke krytí nákladů na svůj provoz a činnost obecně. Základní rozdíl oproti české právní úpravě majetkových otázek veřejnoprávní televize spočívá v tom, že slovenská legislativa prostřednictvím § 20 odst. 2 zákona o STV přímo vyjmenovává jednotlivé položky¹¹ ze seznamu, tvořícího majetkovou stránku Slovenské televize. Majetek Slovenské televize pak podle tohoto ustanovení tvoří takzvaný souhrn majetkových hodnot, mezi něž slovenský zákonodárce zařadil nemovitosti, typicky půjde o budovy sídel jednotlivých součástí Slovenské televize, dále movitý majetek, prakticky tedy vše myslitelné od televizní techniky přes služební automobily po samotné vybavení, následují pohledávky, nejtypičtější z televizních poplatků, a poslední dvojicí jsou jiná práva a jiné hodnoty ocenitelné peněží, kde můžeme jako ukázkový případ uvést autorská práva a jiné podobné náležitosti.

Za majetkovými otázkami následuje způsobilost Slovenské televize v právních vztazích, tedy problém, který slovenská právní úprava v zákoně o STV řeší poněkud odlišně, než jak k věci přistoupil zákonodárce v České republice, který explicitně stanovil,¹² že „Česká televize vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se“, čímž doplnil ustanovení, konstituující Českou televizi

jako právnickou osobu. Jeho slovenský kolega zanesl do zákona o STV prostřednictvím jeho § 4 odst. 1 princip, podle kterého Slovenská televize vykonává svoji činnost, bezpochyby tedy i poskytování oné služby veřejnosti, vlastním jménem (tedy jako Slovenská televize), na vlastní účet (tedy ve svůj prospěch a případně ke své tíži) a vlastní odpovědnost (zejména právní, ale i popřípadě morální, společenskou a jinou). I poté však není oprávněna podle téhož ustanovení převést práva a povinnosti vysílatele programové služby jakýmkoli právním úkonem (arg. „smlouvou ani jiným právním úkonem“), tím spíše tak nemůže učinit formou úkonu protiprávního.

Co se týče osoby oprávněné jednat jménem Slovenské televize, je touto osobou její generální ředitel, který je oprávněn jménem Slovenské televize jednat ve všech věcech mimo těch, co jsou vyhrazeny výlučně Radě Slovenské televize. Opět připomeňme naše pojetí, kde generální ředitel České televize je statutárním orgánem, byť v některých záležitostech potřebuje souhlas Rady České televize.¹³ Ke slovenské úpravě postavení generálního ředitele veřejnoprávní Slovenské televize¹⁴ nutno podotknout, že co se týká předpokladů pro způsobilost ke zvolení (v České televizi jmenování) do funkce, stanoví je u našich sousedů zákon mnohem přísněji. Nad rámec našich jinak srovnatelných požadavků (bezúhonnost, způsobilost k právním úkonům a další) stanoví obligatorně vysokoškolské vzdělání druhého stupně a minimálně tříletou praxi v oblasti řízení.

Stejně jako naše veřejnoprávní televize i její slovenská kolegyně nejedná pouze prostřednictvím svého nejvyššího představitele, nýbrž má jak uvnitř sebe sama v podobě zaměstnanců v mezích jejich působnosti, tak i navenek formou zmocněnců z řad např. advokátů a jiných odborníků řadu možností, jak činit právní úkony. Nepochybně jako v případě České televize i tyto osoby jsou povinny prokazovat své oprávnění jednat jménem Slovenské televize a nesou odpovědnost za případné vybočení z mezí tohoto oprávnění.

Se způsobilostí v právních vztazích úzce souvisí i skutečnost, že Slovenská televize je zatížena povinností zapisovat se do obchodního rejstříku, respektive jeho slovenské obdoby, kterou je slovenským termínem vyjádřeno obchodný register. Jeho základy reguluje ustanovení stejně jako u nás stále přetrvávajícího federálního obchodního zákoníku¹⁵ s poukazem na nutnost zápisu do tohoto registru, pokud tak stanoví „osobitný zákon“. Právě tímto osobitným, jak bychom řekli v české právní terminologii „zvláštním“ či „speciálním“ právním předpisem, je zákon o STV,¹⁶ jednoznačně stanovující povinnost zápisu Slovenské televize do obchodního registru a jelikož zde není žádné limitující ustanovení, jde o povinnost v plném rozsahu, jako u ostatních takto povinných subjektů. Ty však zmíněný obchodní zákoník vymezuje jen rámcově a samotnou problematiku rejstříkové povahy, jako jsou zejména uváděné údaje o zapisovaných subjektech a další po-

třebné podrobnosti upravuje speciální zákon.¹⁷ Lze samozřejmě diskutovat na téma výhod a nevýhod takového legislativního řešení, nicméně tyto závěry již přesahují rámec tohoto příspěvku a proto si dovoluji uzavřít je odkazem na specializovanou literaturu ze slovenských krajů, v níž autoři široce rozebírají tento problém.¹⁸ Celý tento rejstříkově právní řetězec je zakončen ve Štatútu Slovenskej televízie, který ve svých úvodních ustanoveních reflektuje skutečnost, že Slovenská televize podléhá zápisové povinnosti a uvádí přesné znění zápisové doložky.¹⁹

V souvislosti s tím připomeňme, že je zde podstatný rozdíl oproti české právní úpravě, která Českou televizi takovou povinností nezatěžuje. Výchozí diskuse pro tento můj právní názor budiž samotné základní rejstříkové ustanovení obchodního zákoníku, podle něhož se jednotlivé subjekty zapisují do obchodního rejstříku. Vylučovací metodou dospějeme nutně k závěru, že Česká televize není ani zde²⁰ zmíněnou obchodní společností či družstvem, ani zahraniční osobou, ani fyzickou osobou v nejrůznějších podobách, tudíž se v jejím případě uplatní zbytková klauzule, stanovující, že se do obchodního rejstříku zapisují i osoby (to jest jak fyzické, tak právnické, neboť zákon zde nerozlišuje), u kterých povinnost zápisu stanoví zvláštní právní předpis. Takovým předpisem by musel být kupříkladu zákon o České televizi, který však v tomto směru mlčí a jelikož ani žádný jiný právní předpis takovou povinnost České televizi neurčuje, zní závěr skutečně jednoznačně, a sice, že Česká televize této povinnosti nepodléhá. Ve všech dokumentech v rámci její činnosti tuto skutečnost Česká televize uvádí, a to formulací „nezapisuje se do obchodního rejstříku“, uváděnou typicky hned za právní formou a sídlem.

V rámci krátkého pojednání o financování slovenské veřejnoprávní televize bych rád upozornil na zásadní skutečnost, kterou je v porovnání s Českou televizí poměrně značná podfinancovanost její slovenské kolegyně. Tento názor zastávají jak předkladatel návrhu zákona o STV, kteří své pocity shrnují v důvodové zprávě k němu²¹ termínem „dlouhodobá finanční podhodnocenost rozpočtu Slovenské televízie“, ovšem tragická finanční situace Slovenské televízie nešla ani Radě Evropy, jejíž Parlamentní shromáždění v jednom ze svých četných doporučení v mediální oblasti,²² věnovanému speciálně právě veřejné službě (službě veřejnosti) konstatovalo, že kromě Maďarska a České republiky také na Slovensku má veřejnoprávní vysílání „vážné finanční problémy“. Základem financování Slovenské televízie je ustanovení § 21 zákona o STV, které vyjmenovává jeho jednotlivé zdroje, přičemž stejně jako v našem případě i slovenský zákonodárce považoval za správné tak učinit metodou příkladného výčtu. To dokládá použitý výraz „najmä“, tedy něco na způsob českého „zejména“, „především“, nicméně nutno podotknout, že český zákon je ve vztahu k financování činnosti České televízie nesrovnatelně skromnější a v de-

monstrativním výčtu zdrojů se omezuje jen na dvě položky, a sice televizní poplatky a podnikatelskou činnost,²³ což sice při demonstrativnosti výčtu není na újmu věci, ovšem svědčí to o tom, že si náš zákonodárce poněkud zjednodušil práci. S přihlédnutím k omezenému rozsahu příspěvku se budu věnovat pouze jednomu zdroji financování Slovenské televízie, a tím jsou poplatky, přičemž v porovnání s naším pojetím je na Slovensku řada rozdílů.

Zatímco u nás se jedná o televizní poplatky,²⁴ slovenský zákonodárce zavedl pojem „úhrada za služby veřejnosti v oblasti televizního vysílání poskytované Slovenskou televízi“. Další odlišností je samotné pojmenování osob, podléhajících poplatkové povinnosti, když na Slovensku je zvláštní právní předpis²⁵ označuje (ve srovnání s českým poplatníkem televizního poplatku) za platitele úhrady za služby veřejnosti poskytované Slovenskou televízi. Dalším, tentokrát faktickým, rozdílem je počet přispívajících osob. Jestliže prosté porovnání počtu obyvatel, tedy možných platitelů, vychází pro Slovenskou televizi ještě poměrně dobře, pak skutečný výsledek je již velmi pochmurný. Jak plyne z výroční zprávy Slovenské televízie za rok 2007,²⁶ je ke konci roku 2007 počet tehdy ještě koncesionářů 1 404 105 (fyzické a právnické osoby společně), z nichž navíc ještě 264 255 s poloviční výší úhrady. Ta v základní sazbě činí pro obě slovenská média veřejné služby, tedy kromě Slovenské televízie i pro Slovenský rozhlas, 140 Sk od fyzické osoby a u zaměstnavatelů ve výši od 140 Sk do 14 000 Sk (resp. od 1. 1. 2009 příslušná částka v eurech) dle počtu zaměstnanců,²⁷ a to za každý i započatý kalendářní měsíc. Zajímavostí pro srovnání je fakt, že se o vybranou částku dělí Slovenská televize a Slovenský rozhlas v poměru 70 ku 30. Rozdíl oproti České televizi vynikne nejvýrazněji porovnáním údajů o celkovém počtu platitelů na Slovensku s počtem přihlášených příjemců v České republice ve stejném období, tedy ke konci roku 2007. K tomuto datu totiž Česká televize, jak plyne z její výroční zprávy za rok 2007,²⁸ evidovala 3 583 388 televizních příjemců, čímž měla k dispozici nepoměrně větší objem prostředků z těchto příjemců vybraných, než Slovenská televize od ani ne polovičního počtu platitelů. Zásadní odlišnost vůči české právní úpravě je pak ta, že se v samotném výběru těchto úhrad Slovenská televize ani Slovenský rozhlas přímo neangažují, a ze zákona musejí pro tento účel založit zvláštní společnost s ručením omezeným, které stanovil zákonodárce velmi přísné limity činnosti.²⁹ Touto společností je Rozhlasová a televizní spoločnosť, ve zkratce RTVS, s. r. o., která tak ex lege obstarává potřebné činnosti v oblasti vybírání úhrad, kontroly a dalších úkonů.³⁰

Nyní je nutno pojmenovat také vztah Slovenské televízie ke státu. Ten lze postavit na základním stavebním kameni, kterým je nezávislost, deklarovaná jako jeden z již zmíněných znaků Slovenské televízie. Opět tedy slovenský zákonodárce pokládal za vhodné expli-

citně zmínit tento znak přímo v zákoně, čímž se odlišuje od české právní úpravy, která o tomto znaku nehovoří, byť není nejmenších pochyb o tom, že se nezávislost na státu týká ve všech směrech i naší veřejnoprávní televize. Náznakem nezávislosti Slovenské televize na slovenském státu může být i fakt, že podle výslovného zákonného zákazu³¹ nesmí Slovenská televize své finanční prostředky ani majetek použít na financování politické strany nebo politického hnutí, tedy podle výkladové metody argumentum a minori ad maius ani ve prospěch jejich případných koalic či jiných seskupení a dále ani ve prospěch kandidáta na volenou funkci. Zde již ovšem vyvstává drobný problém, a sice, jak naložit s funkcí jmenovanou. Při mlčení zákona nezbývá podle mne nic jiného, než se odvolat právě na službu veřejnosti a v jejím rámci považují i ve slovenském právním prostředí za nepřijatelné, aby kandidát na jakoukoli funkci ve veřejném i soukromém životě byl podporován médii veřejné služby, např. prezentací nad rámec pouhého zpravodajského sdělení, neodůvodněně častěji a podrobněji zmiňován oproti konkurentům a podobně.

Právě to však nastoluje otázku, zda Slovenská televize je subjektem, oprávněným jednat podle principu „vše, co není zakázáno, je dovoleno“ nebo zda u ní vzhledem k její veřejnoprávnosti platí opačný přístup, tedy že může činit jen to, co jí zákon umožňuje či ukládá. Ačkoli se jedná o naprosto zásadní otázku, právní úprava, teorie ani praxe na ni nedávají jednoznačnou odpověď. Porovnejme si proto krátce oba dva tyto přístupy.

Mimo jakoukoli pochybnost není Slovenská televize orgánem státu či samosprávy, tudíž by se nabízelo řešení, že může, stejně jako kupříkladu každý občan, činit vše s výjimkou zakázaného. Pak by ovšem Slovenská televize mohla s odkazem na tento princip např. právě podporovat kandidáta na jmenovanou funkci, neboť zákon jí zakazuje tak činit pouze ve vztahu ke kandidátům na funkce volené.

Druhou variantou je tedy uplatnění principu, že Slovenská televize může činit jen to, co jí zákon výslovně umožňuje. To se jeví jako přínosné s ohledem na značnou moc, kterou toto veřejnoprávní médium nepochybně má, nicméně pak by musel zákonodárce Slovenské televizi vymezit natolik dostatečný prostor, aby vůbec mohla poskytovat službu veřejnosti. S přihlédnutím k podobnosti Slovenské televize a České televize a jejich významu nezbývá než konstatovat, že ať se právní úprava, případně při jejím mlčení právní teorie a praxe, přikloní ke kterékoli z nabízených možností, bude takové rozhodnutí mít dalekosáhlé dopady.

Summary

This article is dedicated to the provider of the public servis broadcasting in the Slovak republic – to the Slovak television and describes the basic characteristics of this public servis television, especially some facts about the organisation, legal capacity and other important and interesting informations concerning the Slovak television.

All the article is written in order to make possible to compare the Slovak television and the Czech television, mainly, but not only, the law regulation of both these subjects and it gives also some questions to professional discussion.

The main reason to write this contribution was to fill in one of the outlasting gaps in the area of medial law, concretly in the theoretic part. It means that I wanted to present my look at some problems that are, in my opinion naturally, quite neglected by our doctrine and I am sure, that it is convenient to pay attention to them.

* Mgr. Rostislav Vrzal, Česká televize, studio Brno

¹ § 2 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, definující právě úlohu České televize spočívající v poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání.

² Zde stojí za připomínku, že tento zákon je již druhým v pořadí, a to po zrušeném zákonu Slovenskej národnej rady č. 254/1991 Zb. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov, který ve svém § 3 odst. 1 posílání Slovenské televize označoval tak, že posláním Slovenské televize je „sloužit veřejnosti“. Dále si dovoluji v rámci jazykové korektnosti citovat slovenské právní předpisy a jiné prameny v originále bez dalšího.

³ Štatút Slovenskej televízie k dispozíci např. na www.stv.sk/stv/rada-stv/o-rade-stv/. Adresa Slovenské televize je pak dle tohoto dokumentu Mlýnská dolina, 845 45 Bratislava.

⁴ § 1 odst. 1 (zřízení) a 2 (právnícká osoba) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

⁵ Např. Svoboda, J. a kol. Slovník slovenského práva. Prvé novodobé vydanie. Bratislava, jún 2000, s. 697.

⁶ Např. Svoboda, J. a kol. Slovník slovenského práva. Prvé novodobé vydanie. Bratislava, jún 2000, s. 576, kde je Slovenská televize zmíněna v rámci výkladu pojmu „Rozhlasové a televizní právo“.

⁷ Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb.

⁸ Že takto nechápu rozdíl v českém a slovenském pojetí státu jen já, lze dokumentovat i na názorech autorů z oblasti ústavního práva. Takto např. David, R. Ústava České republiky. Listina základních práv a svobod. 3. přepracované vydání. Nakladatelství Olomouc, Olomouc, 2001, s. 78.

⁹ § 1 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 254/1991 Zb. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov, ktorým se zriazuje Slovenská televízia.

¹⁰ Parlamentná tlač 395, vládný návrh zákona o Slovenskej televízii, k dispozícii napr. na www.nrsr.sk.

¹¹ Zde pripomeňme, že zákon č. 483/1991 Sb., o Českej televízi, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 1 odst. 2 jen lakonicky konstatuje, že „Česká televize hospodář s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československé televize“.

¹² § 1 odst. 2 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

¹³ § 9 odst. 8 a 9 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁴ §§ 17-19 zákona č. 16/2004 Z. z. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov.

¹⁵ § 27 ods. 2 písm. a) zákona č. 513/1991 Zb. obchodného zákonníka, v znení neskorších predpisov.

¹⁶ § 2 ods. 2 zákona č. 16/2004 Z. z. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov.

¹⁷ Zákon č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri, v znení neskorších predpisov.

¹⁸ Napr. Blaha, M. In Patakyová, M. a kol. Obchodný zákoník. 2. aktualizované vydanie. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 63-97. Pozn. autora: v této publikaci se zmíněný zákon o obchodnom registri označuje zkratkou ZOR, což v českém právníkovi důvodně vyvolává riziko záměny s českým zákonem o rodině, označovaným stejně.

¹⁹ Konkretně zde tento dokument hovoří o tom, že „Slovenská televízia je právnická osoba zapísaná v obchodnom registri v Oddiele Po, vložke č. 867/B. Identifikačným číslom Slovenskej televízie je 00 167 398“. Štatút Slovenskej televízie k dispozícii napr. na www.stv.sk/stv/rada-stv/o-rade-stv/.

²⁰ Srov. § 34 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

²¹ Parlamentná tlač 395, vládný návrh zákona o Slovenskej televízii, k dispozícii napr. na www.nrsr.sk.

²² Doporučení Parlamentního shromáždění rady Evropy č. 1641 z roku 2004 – Public service broadcasting (Veřejnoprávní vysílání), k dispozícii na www.rrtv.cz.

²³ § 10 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

²⁴ Blíže zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

²⁵ § 3 zákona č. 68/2008 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov. Zde však nutno konstatovat, že slovenská úprava nezaplatňuje televizní přijímače jako česká, ovšem vychází z odběru elektické energie (což je u nás jen podpůrné hledisko při neevidování polatníka v evidenci poplatníků) u fyzických osob a z počtu zaměstnanců u zaměstnavatelů.

²⁶ Konkretně na s. 95, výroční zpráva k dispozícii napr. na www.stv.sk/stv/o-stv/zakony-a-dokumenty/.

²⁷ § 6 zákona č. 68/2008 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

²⁸ Konkretně na s. 40, výroční zpráva k dispozícii napr. na www.ceskatelevize.cz/radact/vyrocnizpravy.

²⁹ § 10 ods. 1 zákona č. 68/2008 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

³⁰ Podrobněji k činnosti této společnosti lze doporučit její webové stránky www.rtv.s.sk, dostupné případně i prostřednictvím webu Slovenské televízie www.stv.sk a odkazu „koncesionári“.

§ 20 ods. 7 zákona č. 16/2004 Z. z. o Slovenskej televízii, v znení neskorších predpisov.